

*Міністерство освіти і науки України
Полтавська державна аграрна академія*

Кафедра підприємництва і права

МАТЕРІАЛИ

X студентської наукової конференції

«Актуальні проблеми права»

5 грудня 2017 р.

Полтава - 2017

Відповідальна за проведення конференції:

Козаченко Ю.А. – доцент кафедри підприємництва і права Полтавської державної аграрної академії

Збірник студентських наукових праць за результатами X студентської наукової конференції «Актуальні проблеми права». – Полтава: ПДАА, 2017. – 57 с.

У збірнику надруковано наукові праці здобувачів вищої освіти факультету агротехнологій та екології і факультету економіки та менеджменту Полтавської державної аграрної академії. Відповідальність за зміст і редакцію наукових праць несуть її автори. Для бакалаврів, спеціалістів та магістрів вищих навчальних закладів освіти.

Для роз'яснення питань, що виникають при вирішенні господарського спору і потребують спеціальних знань, господарський суд призначає судову експертизу [1].

Учасники судового процесу мають право пропонувати господарському суду питання, які мають бути роз'яснені судовим експертом. Остаточне коло цих питань встановлюється господарським судом в ухвалі.

Висновок судового експерта повинен містити докладний опис проведених досліджень, зроблені в результаті їх висновки і обґрунтовані відповіді на поставлені господарським судом питання. Висновок подається господарському суду в письмовій формі, і копія його надсилається сторонам.

Якщо під час проведення судової експертизи встановлюються обставини, що мають значення для правильного вирішення спору, з приводу яких судовому експерту не були поставлені питання, у висновку він викладає свої міркування і щодо цих обставин.

Господарський суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому процесі всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом [1].

Отже, господарське процесуальне доказування – це розумова і процесуальна діяльність суду і інших учасників господарського процесу, спрямована на встановлення істини по конкретній справі і вирішення спору між сторонами.

Бібліографічний список:

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991 р. № 1798-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.

2. Особливості доказування в господарському процесі [Електронний ресурс]. – 2015. – Режим доступу: <http://studopedia.org/8-209269.html>. – Заголовок з екрана.

3. Поняття доказування в господарському процесі. Поняття і види судових доказів [Електронний ресурс]. – 2016. – Режим доступу: <https://studfiles.net/preview/5704087/page:2/>. – Заголовок з екрана.

Кібальник Я., здобувач вищої освіти
спеціальності «Право», група 11
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
підприємництва і права Козаченко Ю.А.

ЗНАЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРИНЦИПІВ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Поняття принципів є одним із найбільш цікавих і актуальних питань сучасної юридичної науки. Саме в принципах права найкраще відображено різноманітність сутності права і його елементів. Термін «принцип» у перекладі з латинської мови означає «основа», «першопочаток».

Принципи є підставою права, містяться у його змісті, виступають як орієнтири у формуванні права, відбивають сутність права та основні зв'язки, які реально існують у правовій системі. У принципах зосереджено світовий досвід розвитку права, досвід цивілізації. Тому принципи права можна назвати стрижнем правової матерії [1, с.45].

Під конституційними принципами розуміють закріплені у конституції основні засади, вихідні ідеї права, що визначають його сутність і основний зміст [2].

Конституційні принципи значною мірою впливають на визначення Конституції України основним законом, встановлюють загальнообов'язкові правила, відправні ідеї, цілі функціонування держави, суспільства, правового статусу особи. Принципи Конституції України встановлюють засади конституційного ладу України, найважливіші елементи правового статусу людини і громадянина, базові положення здійснення влади народом, правосуддя, територіального устрою, механізму здійснення державної влади тощо. Вони є орієнтиром і водночас стандартом правотворчої, правозастосовчої і правоохоронної діяльності. Неухильне додержання цих принципів сприяє стабільності всієї правової системи, конституційно-правових відносин, попередженню державно-правових конфліктів, ефективності проведення політичної, адміністративної, судово-правової реформ [3, с. 13].

Окремі аспекти принципів конституції досліджували, зокрема, В.Б. Авер'янов, В.М. Горшен'юв, А.П. Заєць, І.П. Ільїнський, А.І. Лепешкін, М.І. Козюбра, А.М. Колодій, В. В. Колейчиков, Л.Т. Кривенко, С.Л. Лисенков, В.Т. Маляренко, В.Ф. Погорілко, П.М. Рабінович, Ю.М. Тодика, В. М. Шаповал, Б. В. Щетинін.

Конституційно-правові принципи не є довільними за своїм змістом. Вони об'єктивно зумовлені економічним, соціально-політичним розвитком самого суспільства, основними принципами побудови і функціонування політичної системи взагалі.

Принципи конституційного права можна поділити на дві основні групи: загальні і спеціальні.

Загальні принципи конституційного права – це найбільш узагальнені керівні засади, ідеї, концепції конституційно-правового регулювання суспільних відносин, які прямо закріплені в Конституції та законах України. До них належать [4]:

1) принцип верховенства Конституції України та конституційних законів у системі нормативно-правових актів;

2) принцип публічності – регулює суспільні відносини у сфері організації та діяльності публічної влади;

3) принцип універсальності – регулює всі без винятку сфери суспільних відносин: політичні, соціально-економічні, культурні та ін.;

4) принцип системності – конституційно-правове регулювання здійснюється комплексно, цілеспрямовано, всі принципи узгоджені між собою і не можуть суперечити один одному;

5) принцип демократизму – визнання народу носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні, який здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування;

6) принцип гуманізму – зміст і спрямованість діяльності держави визначають права і свободи людини та їх гарантії, найвищою соціальною цінністю в Україні визнаються людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека;

7) принцип законності – органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

8) принцип загальнообов'язковості норм конституційного права – кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України;

9) принцип наступності – уособлює національні правові традиції.

Спеціальні принципи конституційного права - це керівні засади, ідеї, які цілеспрямовано наповнюють концептуальним змістом конкретні інститути конституційного права. До них належать [4]:

1) принцип правової, матеріально-фінансової і організаційної самостійності в межах повноважень, визначених законодавством;

2) принцип поєднання місцевих і державних інтересів;

3) принцип виборності - громадяни України на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування обирають Президента України, Верховну Раду України, представницькі органи місцевого самоврядування;

4) принцип державної підтримки, гарантій місцевого самоврядування;

5) принцип відповідальності та підзвітності органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб перед територіальними громадами;

6) принцип колегіальності прийняття рішень місцевими радами.

Норми Конституції України є гарантом прав громадянина, оскільки вони гарантують кожній людині широке коло політичних, соціальних та економічних прав і свобод. Закони, що приймаються з метою конкретизації конституційних прав і свобод не можуть обмежувати останні у їх змісті, а мають перебувати у повній відповідності зі змістом конституційних прав та свобод, методологічними принципами та цілями, відповідати міжнародно-правовим стандартам та інтересам суверенної України як держави правової і демократичної [5].

Значення конституційних принципів для забезпечення прав людини і громадянина важко переоцінити. Адже, принципи Конституції України закріплюють засади правового статусу особи; визначають перспективи розвитку конституційного права в цілому та в частині забезпечення прав особи зокрема; забезпечують однотипне формулювання конституційно-правових норм; сприяють правильному застосуванню норм конституційного права; відбиваються у соціальній правосвідомості, в уявленнях про право, справедливість, гуманізм, законність.

Бібліографічний список:

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс): Підручник. – Харків: Еспада, 2009. – 776 с.
2. Принципи конституційного права України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://studfiles.net/preview/4031166/page:2/>. – Заголовок з екрана.
3. Савенко М.Д. Принципи конституції / М.Д. Савенко // Наукові записки. – 2006. – Т. 53. – С. 13-16.
4. Конституційне закріплення принципів правової держави в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://pidruchniki.com/12090810/pravo/konstitutsiyne_zakriplennya_pраво_ovoюi_derzhavi_ukrayini](http://pidruchniki.com/12090810/pravo/konstitutsiyne_zakriplennya_printsipiv_pраво_ovoюi_derzhavi_ukrayini). – Заголовок з екрана.
5. Конституція України. Прийнята Верховною Радою України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

Коваленко Д., здобувач вищої освіти спеціальності «Право», група 11
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри підприємництва і права Козаченко Ю.А.

ПРАВО НА ЖИТТЯ І МЕДИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ: ПРОБЛЕМИ СПІВВІДНОШЕННЯ

Право на життя є основоположним правом людини та правом, що забезпечує основні демократичні цінності. Воно є природним і невід'ємним. Без його дотримання всі інші права не мають цінності та значення. Саме тому воно знаходиться під максимальним правовим захистом, що базується на Конституції. Право на життя означає не лише відмову від війни, заборону вбивств та смертної кари, але й умови гідного існування, що необхідні для всебічного розвитку людини.

Право на життя забезпечено низкою конституційних гарантій. Серед них однією з основних гарантій є система охорони здоров'я.

Право на медичну допомогу як фактор реалізації права на життя – це можливість у разі необхідності (хвороба, патологічний стан і т.д.) скористатися ресурсами системи охорони здоров'я, тобто одержати допомогу від медичних працівників.

Надання медичної допомоги найчастіше входить у суперечність із правом на життя людини. Мова йде про практику трансплантації органів і тканин людини (коли в донора – живої людини – вилучають один з парних органів для наступної пересадки, найчастіше піддаючи його життя значній небезпеці), про проведення операції онкологічно хворим (коли в результаті операції хворий помирає, хоча без її проведення він міг би ще певний час жити) тощо.

Необхідність вивчення співвідношення права на життя і медичної діяльності продиктовано різними обставинами:

ЗМІСТ

Бибко О.	Співвідношення понять «конституція», «конституціоналізм», «конституційне право»	3
Бігдан Є.	Банкрутство підприємств та їх санація	5
Дудко А.	Акціонерні товариства: історичні та правові аспекти	8
Жванко Є.	Особливості доказування в господарському процесі	10
Кібальник Я.	Значення конституційних принципів для забезпечення прав людини	12
Коваленко Д.	Право на життя і медична діяльність: проблеми співвідношення	15
Кондра А.	Правова природа і значення рішень Конституційного Суду України	18
Костенко А.	Штрафні санкції в господарському праві України	20
Любарець С.	Корпоративні права: поняття, зміст та основні функції	22
Мирошник В.	Поняття господарсько-правової відповідальності в законодавстві України	25
Міняйло К.	Конституційна реформа та доступ до справедливого правосуддя	27
Ноженко Ю.	Штрафні санкції за порушення трудової дисципліни: правомірність застосування	30
Онищенко Т.	Дозвільна система у сфері господарської діяльності	32
Руденко О.	Ліквідаційна процедура у справі про банкрутство	35
Рудь А.	Реалізація пасивного виборчого права громадянами України: актуальні питання	37
Сергієнко В.	Сутність та види маркетингових стратегій	39
Тарасенко Ю.	Актуальні питання розмежування компетенції між господарськими та адміністративними судами	41
Ткаченко Н.	Недоліки та переваги третейського розгляду спорів в Україні	44
Черниш І.	Місцевий референдум як форма безпосередньої демократії	47
Чорна А.	Економічні права людини і громадянина: конституційні гарантії	49
Юренко М.	Місцеве самоврядування: необхідність реформування та перспективи розвитку	52
Якубенко О.	Електронні носії як докази в господарському процесі	54